

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 23.11.2016
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

**kterým se mění nařízení (EU) č. 806/2014, pokud jde o schopnost absorbovat ztráty a
rekapitalizace úvěrových institucí a investičních podniků**

(Text s významem pro EHP)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

• Odůvodnění a cíle návrhu

Navrhovaná změna nařízení (EU) č. 806/2014 (nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, SRMR) je součástí legislativního balíku, který zahrnuje rovněž změny nařízení (EU) č. 575/2013 (nařízení o kapitálových požadavcích, CRR), směrnice 2013/36/EU (směrnice o kapitálových požadavcích, CRD) a směrnice 2014/59/EU (směrnice o ozdravných postupech a řešení krize bank, BRRD).

V minulých letech uskutečnila Evropská unie zásadní reformu regulačního rámce finančních služeb, aby zvýšila odolnost institucí působících ve finančním sektoru EU, do značné míry na základě celosvětových norem dohodnutých s mezinárodními partnery EU. Balík reforem zahrnoval především nařízení (EU) č. 575/2013 (nařízení o kapitálových požadavcích, CRR) a směrnici 2013/36/EU (směrnice o kapitálových požadavcích, CRD) o obezřetnostních požadavcích a dohledu nad institucemi, směrnici 2014/59/EU o ozdravných postupech a řešení krize institucí (směrnice o ozdravných postupech a řešení krize bank, BRRD) a nařízení (EU) č. 806/2014 o jednotném mechanismu pro řešení krizí (SRMR).

Tato opatření byla přijata v reakci na finanční krizi, k níž došlo v letech 2007–2008. Absence adekvátních rámců pro řízení a řešení krize přiměla vlády na celém světě přistoupit v důsledku finanční krize k opatřením zaměřeným na záchranu bank. Následný dopad těchto opatření na veřejné finance a také skutečnost, že faktické zespolečnění nákladů vynaložených v důsledku krize bank mělo obecně nežádoucí psychologický efekt, zdůraznily nutnost nalezení odlišného přístupu pro řízení bankovních krizí a ochranu finanční stability.

V rámci Unie a v souladu se zásadními kroky, které byly dohodnuty a přijaty na mezinárodní úrovni, vytvořily směrnice 2014/59/EU (směrnice o ozdravných postupech a řešení krize bank, BRRD)¹ a nařízení (EU) č. 806/2014 (nařízení o jednotném mechanismu pro řešení krizí, SRMR)² komplexní rámec řešení bankovních krizí pro účinné řešení bankovních krizí a omezení jejich negativního dopadu na finanční stabilitu a veřejné finance. Základním kamenem nového rámce řešení krizí je tzv. „bail-in“ (nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů) spočívající v odpisu dluhů nebo konverzi dluhů či jiných závazků na vlastní kapitál v souladu s předem definovanou hierarchií. Nástroj lze použít pro absorpci ztrát a vnitřní rekapitalizaci instituce, jež je v selhání nebo jejíž selhání je pravděpodobné, tak, aby byla obnovena její životaschopnost. Náklady spojené se selháním dané instituce tak místo daňových poplatníků ponesou akcionáři a další věřitelé. Na rozdíl od jiných jurisdikcí rámec pro ozdravné postupy a řešení krize bank v Unii již orgánům příslušným k řešení krize nařizuje stanovit pro každou úvěrovou instituci nebo investiční podnik („instituce“) minimální požadavky na kapitál a způsobilé závazky (MREL), které představují velmi dobře „rekapitalizovatelné“ závazky, jež lze použít pro absorpci ztrát a rekapitalizaci institucí v případě selhání. Právní předpisy v

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 190).

² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. L 225, 30.7.2014, s. 1).

přenesené pravomoci týkající se praktické implementace tohoto požadavku byly Komisí nedávno přijaty³.

Na mezinárodní úrovni vydala Rada pro finanční stabilitu 9. listopadu 2015 specifikace celkové kapacity absorbovat ztráty („standard TLAC“), které byly přijaty o týden později na summitu skupiny G20 v Turecku⁴. Standard TLAC vyžaduje od globálních systémově významných bank, označovaných v unijní legislativě jako globální systémově významné instituce, aby měly dostatečné množství vysoce absorpčních (rekapitalizovatelných) závazků pro zajištění rychlé a hladké absorpce ztrát a rekapitalizace při řešení krize. Ve svém sdělení ze dne 24. listopadu 2015⁵ se Komise zavázala, že do konce roku předloží legislativní návrh, který by umožnil zavedení standardu TLAC v dohodnuté lhůtě do roku 2019. Komise se navíc zavázala provést revizi stávajících pravidel MREL s ohledem na zajištění úplné konzistence s mezinárodně dohodnutým standardem TLAC s přihlédnutím ke zjištěním uvedeným ve zprávě, kterou má Komise na základě čl. 45 odst. 19 směrnice BRRD předložit Evropský orgán pro bankovníctví (EBA). Orgán EBA již 19. července 2016⁶ publikoval prozatímní verzi této zprávy a vydání závěrečné zprávy se očekává v průběhu prosince 2016.

Platnost a spolehlivost rámce směrnice BRRD a nařízení SRMR zůstává nedotčena. Hlavním cílem tohoto návrhu je zavedení standardu TLAC a integrace požadavku TLAC do obecných pravidel MREL tak, aby se zabránilo duplikaci uplatňováním dvou souběžných požadavků. Ačkoliv požadavky TLAC i MREL sledují stejný regulační cíl, existují mezi nimi určité rozdíly v konstrukci. Oblast působnosti požadavku MREL se nevztahuje pouze na globální systémově významné instituce, ale na celý bankovní sektor Unie. Na rozdíl od standardu TLAC, který obsahuje harmonizovanou minimální úroveň, úroveň požadavku MREL určují orgány příslušné k řešení krize na základě hodnocení jednotlivých institucí případ od případu. A konečně, minimální požadavek TLAC by měl být v zásadě plněn pomocí podřízených dluhových nástrojů, zatímco pro účely požadavku MREL by podřízení dluhových nástrojů mohly požadovat orgány příslušné k řešení krize případ od případu v rozsahu nutném pro zajištění toho, aby s věřiteli, na jejichž pohledávky byl použit nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů, nebylo v daném případě zacházeno hůře než v hypotetickém insolvenčním scénáři (což je ve vztahu k řešení krize srovnávací scénář). Za účelem dosažení jednoduchého a transparentního rámce poskytujícího právní jistotu a konzistenci Komise navrhuje integrovat standard TLAC do stávajících pravidel MREL a zajistit, aby oba požadavky byly plněny s velmi podobnými nástroji. Tento přístup vyžaduje provedení omezených úprav stávajících pravidel MREL tak, aby byla zajištěna technická konzistence se strukturou jakýchkoliv budoucích požadavků na globální systémově významné instituce.

Zejména je nutné provést další vhodné technické změny stávajících pravidel MREL a uvést je do souladu se standardem TLAC, pokud jde mimo jiné o jmenovatele používané při měření kapacity pro absorpci ztrát, interakci s požadavky na kapitálové rezervy, oznamování rizik investorům a použití pravidel ve vztahu k různým strategiím řešení krize. Při zavádění standardu TLAC pro globální systémově významné instituce nebude mít přístup Komise

³ Nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2016/1450 ze dne 23. května 2016, kterým se doplňuje směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU, pokud jde o regulační technické normy upřesňující kritéria týkající se metodiky pro stanovení minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky (Úř. věst. L 237, 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, *Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term sheet*, 9.11.2015.

⁵ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropské centrální bance, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů „*Dokončení bankovní unie*“, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

zásadní vliv na zátěž institucí, které nejsou globálními systémově významnými institucemi, při dodržování ustanovení o MREL.

Z technického hlediska bude harmonizovaná minimální úroveň dle standardu TLAC v Unii zavedena prostřednictvím změny nařízení a směrnice o kapitálových požadavcích (nařízení CRR a směrnice CRD)⁷, zatímco konkrétní navýšení pro globální systémově významné instituce a konkrétní MREL pro jiné než globální systémově významné instituce budou řešena prostřednictvím cílených změn směrnice BRRD a nařízení SRMR. Tento návrh jako takový je součástí širšího balíčku, kterým se reviduje finanční legislativa Unie za účelem omezení rizik ve finančním sektoru (přezkum nařízení CRR / směrnice CRD) a posílení jeho odolnosti.

Tento návrh upravuje konkrétně cílené změny nařízení SRMR týkající se zavedení standardu TLAC v Unii. Tento návrh se bude vztahovat na Jednotný výbor pro řešení krizí a vnitrostátní orgány členských států účastnících se jednotného mechanismu pro řešení krizí, které stanovují a ukládají finančním podnikům zřízeným v bankovní unii požadavky na schopnost absorpce ztrát a rekapitalizace.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Již stávající rámec pro řešení krizí bank v Unii vyžaduje, aby všechny evropské banky měly v držení dostatečný objem závazků schopných vysoké absorpce ztrát (rekapitalizovatelné závazky). Sladěním stávajících požadavků na globální systémově významné instituce s globálním standardem TLAC v rámci tohoto návrhu se uplatňování stávajících pravidel zlepší a usnadní. Návrh je tudíž v souladu s celkovým cílem rámce Unie pro řešení krizí bank, kterým je snížení účasti daňových poplatníků na řešení krizí bank. Tento návrh je plně v souladu s návrhem Komise na změnu směrnice BRRD, pokud jde o pravidla pro absorbování ztrát a rekapitalizaci bank platná pro celou Unii.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Tento návrh je součástí širšího přezkumu finanční legislativy Unie zaměřujícího se na omezení rizik ve finančním sektoru při současném posílení udržitelného financování ekonomické činnosti. Je plně v souladu se základními cíli EU, kterými jsou podpora finanční stability, omezení účasti daňových poplatníků na hrazení nákladů na řešení krizí bank a také přispění k udržitelnému financování ekonomiky.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Navrhované nařízení pozměňuje stávající nařízení SRMR. Právní základ návrhu je stejný jako právní základ nařízení SRMR, což je článek 114 SFEU. Toto ustanovení umožňuje přijímání opatření na sbližování vnitrostátních ustanovení, jejichž účelem je vytvoření a fungování vnitřního trhu.

⁷ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1); směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

Návrh harmonizuje vnitrostátní právní předpisy členských států zúčastněných v jednotném mechanismu pro řešení krizí týkající se ozdravných postupů a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků, zejména pokud jde o jejich schopnost absorpce ztrát a rekapitalizace při řešení krize, a to v rozsahu, který je nutný pro zajištění toho, aby Jednotný výbor pro řešení krizí a vnitrostátní orgány zúčastněných členských států příslušné k řešení krize a banky zřízené v bankovní unii měly stejné nástroje a možnosti řešit selhání bank v souladu s dohodnutými mezinárodními normami (standard TLAC).

Zavedením harmonizovaných požadavků na banky členských států zúčastněných v jednotném mechanismu pro řešení krizí tento návrh výrazně snižuje riziko toho, že by v členských státech platily odlišné vnitrostátní předpisy týkající se schopnosti absorpce ztrát a rekapitalizace při řešení krizí, což by mohlo narušovat konkurenci na vnitřním trhu. Cílem návrhu je tudíž vytvoření a fungování vnitřního trhu.

Článek 114 SFEU je tudíž vhodným právním základem.

- **Subsidiarita**

Podle zásady subsidiarity, která je stanovena v čl. 5 odst. 3 SEU, by měla Unie v oblastech, které nespadají do její výlučné pravomoci, jednat pouze tehdy a do té míry, pokud cílů zamýšlené činnosti nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy na úrovni ústřední, regionální či místní, ale spíše jich, z důvodu jejího rozsahu či účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie.

Unie a její členské státy, především státy zúčastněné v jednotném mechanismu pro řešení krizí, se zavázaly implementovat mezinárodní normy. Pokud by Unie nepodnikla žádné kroky, členské státy by musely samy ve svých vlastních jurisdikcích zavést globální standard TLAC bez možnosti změny stávajícího rámce, který vyplývá ze směrnice BRRD a nařízení SRMR. V důsledku toho, s ohledem na významné rozdíly mezi standardem TLAC a stávajícím rámcem a na potenciálně odlišnou interpretaci specifikací TLAC vnitrostátními regulačními úřady, by banky, a zejména globální systémově významné instituce, musely plnit dva souběžné požadavky (přičemž samotný požadavek TLAC by byl uplatňován v jednotlivých členských státech rozdílně), což by vedlo ke vzniku dodatečných nákladů pro banky i veřejné orgány (orgány dohledu a orgány příslušné k řešení krize). Opatření na úrovni Unie jsou proto žádoucí z toho důvodu, aby byl globální standard TLAC v členských státech zúčastněných v jednotném mechanismu pro řešení krizí zaveden harmonizovaným způsobem a aby byl stávající rámec s tímto standardem sladěn tak, aby se podařilo co možná nejvíce omezit náklady bank a veřejných orgánů na dodržování předpisů při současném zajištění efektivního řešení selhání bank.

- **Proporcionalita**

Podle zásady proporcionality by obsah ani forma opatření Unie neměly překročit rámec toho, co je nezbytné pro dosažení jejich cílů v souladu s celkovými cíli Smluv.

Při zavádění standardu TLAC pro globální systémově významné instituce by tento návrh nijak závažně neovlivnil zátěž bank při dodržování stávajících pravidel týkajících se schopnosti absorpce ztrát a rekapitalizace, jelikož tento návrh omezuje uplatnění minimální úrovně TLAC pouze na globální systémově významné instituce. Návrh navíc výrazně omezuje náklady bank, a zejména globálně systémově významných institucí, na dodržování standardu TLAC tím, že v nejvyšší možné míře uvádí stávající pravidla do souladu s tímto

standardem. Navíc návrh nerozšiřuje uplatňování minimální úrovně TLAC na jiné subjekty než globální systémově významné instituce. Naproti tomu pro ostatní instituce návrh zachovává stávající základní zásadu, že kvalita a úroveň požadavku na absorpci ztrát a rekapitalizaci by měla být orgány příslušnými k řešení krize určována pro každou konkrétní banku na základě jejího rizika, velikosti, vzájemné propojenosti a zvolené strategie řešení krize. Pokud jde o globální systémově významné instituce, na které se vztahuje minimální úroveň TLAC, návrh požaduje, aby Jednotný výbor pro řešení krizí a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize před uložením případného navýšení požadavku pro konkrétní instituci posoudily, zda je takové navýšení nutné, přiměřené a oprávněné. Ustanovení návrhu jsou tedy přiměřená tomu, co je nezbytné pro dosažení jejich cílů.

3. VÝSLEDKY POSOUZENÍ DOPADŮ

• Posouzení dopadů

Návrh je součástí širšího přezkumu finanční legislativy Unie zaměřeného na omezení rizik ve finančním sektoru (přezkum nařízení CRR / směrnice CRD) a jako takový byl předmětem rozsáhlého posouzení dopadů. Návrh zprávy o posouzení dopadů byl dne 7. září 2016 předložen Výboru Komise pro kontrolu regulace⁸. Výbor vydal dne [datum] záporné stanovisko. Po doplnění důkazů pro určité prvky balíku revidovaných předpisů vydal výbor dne 27. září 2016 kladné stanovisko.

V souladu se svou politikou „zlepšování právní úpravy“ Komise provedla posouzení dopadů několika alternativ politiky. Varianty politiky byly posouzeny na základě jejich porovnání s klíčovými cíli zlepšení schopnosti bank absorbovat ztráty a rekapitalizovat při řešení krize a zvýšení právní jistoty a soudržnosti rámce pro řešení krizí. Posouzení bylo provedeno s ohledem na reálnost dosažení výše uvedených cílů a nákladovou efektivnost provádění různých variant politiky.

Pokud jde o zavedení standardu TLAC v Unii, byly při posouzení dopadů zvažovány tři varianty politiky. Na základě první varianty by směrnice BRRD a nařízení SRMR platily nadále v jejich současné podobě. Druhá varianta počítá s tím, že standard TLAC pro globální systémově významné instituce by byl zabudován do stávajícího rámce pro řešení krizí, přičemž tento rámec by byl odpovídajícím způsobem upraven tak, aby se standardem TLAC zajišťoval plnou kompatibilitu. Třetí varianta navrhuje dodatečně rozšířit působnost minimální úrovně TLAC na jiné systémově významné instituce v Unii než jen globální systémově významné instituce. Posouzení dopadů dospělo k závěru, že druhá varianta plní relevantní strategické cíle nejlépe. Zejména na rozdíl od první varianty poskytuje harmonizovanou implementaci standardu TLAC pro všechny unijní globální systémově významné instituce, přičemž snižuje jejich náklady na případné dodržování dvou odlišných požadavků (standard TLAC a stávající směrnice BRRD a nařízení SRMR) a zajišťuje konzistentní výklad specifikací TLAC v celé EU. Tato varianta posílí způsobilost unijních globálních systémově významných institucí k řešení krize a zabrání šíření krize vyplývajícím ze vzájemných účastí těchto institucí prostřednictvím zvláštních pravidel standardu TLAC, která v současné době nejsou ve směrnici BRRD a nařízení SRMR stanovena (tj. minimální úroveň TLAC ve formě podřízených dluhových nástrojů, odečtení vzájemných účastí ze způsobilých nástrojů TLAC držených institucemi). Tato varianta zajistí implementaci standardu TLAC v Unii, což by posílilo očekávání, že ostatní jurisdikce učiní totéž a dojde celosvětově ke zlepšení způsobilosti globálních systémově významných bank k řešení krize.

Na druhé straně je tato varianta politiky vhodnější než varianta třetí, protože nerozšiřuje uplatňování minimální úrovně TLAC na jiné banky než globální systémově významné instituce (ostatní systémově významné instituce). To by mohlo být nevýhodné, neboť pro tyto instituce nemusí být daná minimální úroveň TLAC dobře kalibrována vzhledem k tomu, že jejich velikost, model podnikání, vzájemná propojenost a systémový význam jsou značně rozdílné.

- **Základní práva**

Tento návrh dodržuje základní práva a respektuje zásady zakotvené zejména v Listině základních práv Evropské unie, zejména právo na vlastnictví a svobodu podnikání, a je nutno jej v souladu s těmito právy a zásadami uplatňovat. Toto nařízení zejména zajišťuje, aby zásah do práv na vlastnictví věřitelů bank nebyl nepřiměřený. Dotčeným věřitelům by neměly vzniknout větší ztráty, než které by jim vznikly, pokud by v době přijetí rozhodnutí o řešení krize došlo k likvidaci instituce v běžném úpadečném řízení.

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nemá žádný dopad na rozpočet EU.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Jak bylo vysvětleno výše, změny CRR, které je součástí stejného legislativního balíčku, budou zahrnovat pravidla o minimálním požadavku TLAC pro globální systémově významné instituce, zatímco tento návrh řeší konkrétní navýšení pro globální systémově významné instituce a obecné požadavky pro banky zřízené v bankovní unii. Tento návrh obsahuje celou řadu cílených změn stávajícího nařízení SRMR.

Změny článků 3, 8 a 9 nařízení SRMR

Standard TLAC a směrnice BRRD spolu s nařízením SRMR uznávají jak strategii zahájení řešení krize v jednom okamžiku, tak strategii zahájení řešení krize ve více okamžicích. Na základě strategie zahájení řešení krize v jednom okamžiku je řešena krize pouze v jednom subjektu skupiny (obvykle se jedná o mateřský podnik), zatímco jiné subjekty skupiny (obvykle provozní dceřiné podniky) nejsou do řešení krize zařazeny, ale převádějí své ztráty na subjekt v režimu řešení krize. Na základě strategie zahájení řešení krize ve více okamžicích může být krize řešena ve více než jednom subjektu. Pro účinné uplatnění požadované strategie řešení krize je důležitá jasná identifikace subjektů, u nichž je třeba krizi řešit („subjekty v režimu řešení krize“), a dceřiných podniků, které do nich patří („skupiny v režimu řešení krize“). Tato identifikace je navíc důležitá také pro určení úrovně uplatňování pravidel týkajících se schopnosti absorpce ztrát a rekapitalizace, která by finanční podniky měly dodržovat. Z toho důvodu změny článku 3 nařízení SRMR zavádí pojmy „subjekty v režimu řešení krize“ a „skupina v režimu řešení krize“. Změny článků 8 a 9 týkající se plánování řešení krize skupiny výslovně požadují, aby výbor identifikoval subjekty a skupiny v režimu řešení krize v rámci finanční skupiny a odpovídajícím způsobem posoudil důsledky veškerých plánovaných opatření k řešení krize v rámci skupiny, a zajistil tak účinné řešení krize na úrovni skupiny.

Změny článku 12 nařízení SRMR

Článek 12 se zrušuje a je nahrazen těmito novými ustanoveními: články 12, 12a, 12b, 12c, 12d, 12e, 12f, 12g, 12h, 12i a 12j.

Článek 12 určuje institucionální rámec, pokud jde o uplatňování minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky, zdůrazněním příslušných úloh Jednotného výboru pro řešení krizí, vnitrostátních orgánů příslušných k řešení krize a příslušných orgánů zúčastněných členských států.

V současné době se minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky (MREL) pro konkrétní instituci měří jako procentní podíl celkových závazků této instituce. Pozměněný článek 12a harmonizuje metriku měření MREL s měřením minimálního harmonizovaného požadavku pro globální systémově významné instituce, jak je uvedeno ve standardu TLAC („minimální požadavek TLAC“). Požadavek specifický pro danou instituci by proto měl být vyjádřen jako procentní podíl částky celkové rizikové expozice a míry expozice pákového poměru příslušné instituce.

Článek 12b zachovává stávající výjimku z MREL pro hypoteční úvěrové instituce pod podmínkou, že vnitrostátní úpadková řízení nebo podobná řízení umožňují efektivní absorpci ztrát věřiteli, která odpovídá účelu řešení krize. Kromě toho jasně stanovuje, že instituce, které jsou osvobozeny od MREL, by neměly být součástí celkového konsolidovaného požadavku na úrovni skupiny v režimu řešení krize.

Článek 12c specifikuje kritéria způsobilosti pro nástroje a položky, které by se mohly brát v úvahu pro splnění MREL, prostřednictvím jejich uvedení do souladu s kritérii způsobilosti, která jsou uvedena ve standardu TLAC pro minimální požadavek TLAC. Tato kritéria jsou tudíž totožná, s výjimkou níže uvedeného.

Co se týče rozsahu nástrojů, určité nástroje s derivátovými prvky, jako jsou například strukturované dluhopisy, jsou způsobilé pro plnění MREL, protože by mohly dostatečně absorbovat ztráty při řešení krize. Strukturované dluhopisy jsou dluhové závazky s vloženou derivátovou složkou. Jejich výnos je přizpůsoben výkonu referenčních aktiv, jako jsou vlastní kapitál, akciové indexy, fondy, úrokové sazby, komodity nebo měny. Článek 12c objasňuje, že strukturované dluhopisy jsou způsobilé pro MREL do té míry, pokud mají pevnou výši jistiny splatnou v okamžiku splatnosti, ačkoliv s derivátem je spojen pouze dodatečný výnos a závisí na výkonu referenčního aktiva. *Důvodem* je, že pevná výše jistiny je předem známá v době vydání, její hodnota je stabilní během celého životního cyklu strukturovaného dluhopisu a lze ji snadno použít pro rekapitalizaci z vnitřních zdrojů.

V rámci standardu TLAC by měl být splněn minimální požadavek TLAC s použitím převážně podřízených dluhových nástrojů, které se z hlediska pořadí v platební neschopnosti řadí až za prioritní závazky, které jsou výslovně vyloučeny z minimálního požadavku TLAC, jako jsou pojištěné vklady, deriváty, daně nebo jiné veřejnoprávní závazky. Pro splnění MREL specifického pro danou instituci by orgány příslušné k řešení krize v jednotlivých případech mohly aktuálně požadovat podřízené způsobilých dluhových nástrojů. Nová ustanovení článku 12c dále specifikují, že podřízené by mohlo být požadováno v takovém rozsahu, jaký je třeba pro snadnější uplatňování nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, zejména pokud se objevují jasné známky toho, že věřitelé s rekapitalizovanými závazky pravděpodobně ponesou ztráty při řešení krize, které by překročily jejich potenciální ztráty v platební neschopnosti, a pouze v míře nutné pro pokrytí té části ztrát, která pravděpodobně přesáhne ztráty při platební neschopnosti. Případné podřízené požadované výborem pro MREL specifický pro danou

instituci by se nemělo dotýkat možnosti částečně plnit minimální požadavek TLAC s nepodřízenými dluhovými nástroji v souladu s nařízením (EU) č. 575/2013 a v souladu se standardem TLAC.

Článek 12d specifikuje podmínky, které musí zohlednit výbor při určování MREL pro všechny subjekty. Tento požadavek by měl bankám umožňovat absorpci ztrát očekávaných při řešení krize a rekapitalizaci banky po vyřešení krize. Výbor musí řádně odůvodnit úroveň uloženého MREL na základě zvolené strategie řešení krize. Jako taková by tato úroveň neměla překročit souhrn objemů ztrát očekávaných při řešení krize, který odpovídá požadavkům institucí na kapitál a částku na rekapitalizaci, která subjektu umožní, aby po vyřešení krize splnil požadavky na svůj kapitál potřebný pro získání povolení k pokračování činností na základě zvolené strategie řešení krize. MREL by měl být vyjádřen jako procentní podíl částky celkové rizikové expozice a míry expozice pákového poměru a instituce by měly splňovat úroveň vyplývající z těchto dvou měření.

Pokud jde o globální systémově významné instituce, článek 12e specifikuje, že navýšení požadavku pro konkrétní instituci k minimální úrovni TLAC, jak uvádí standard TLAC, by mohlo být uloženo pouze v případě, že minimální úroveň není dostatečná pro absorpci ztrát a rekapitalizaci globální systémově významné instituce v rámci zvolené strategie řešení krize. Rozhodnutí výboru o uložení takového navýšení by mělo být řádně odůvodněno.

Stejně jako návrh, který pozměňuje směrnici CRD, zavádí tento návrh v článku 12f pojem „pokyny“. To výboru umožňuje, aby od institucí požadoval plnění vyšších úrovní MREL a zároveň flexibilněji řešil případná porušení těchto úrovní, zejména zmírněním automatických důsledků těchto porušení ve formě omezení nejvyšších rozdělitelných částek (dále jen „MDA“). Článek 12f zejména umožňuje, aby výbor požadoval od institucí dodržování dodatečných částek na pokrytí ztrát při řešení krize, které jsou vyšší než ztráty očekávané na základě standardního scénáře řešení krize (tj. nad úroveň stávajících požadavků na kapitál), a zajištění dostatečné důvěry trhu v daný subjekt po vyřešení krize (tj. nad rámec požadované částky na rekapitalizaci). Článek 12f nicméně stanovuje, že pro část MREL týkající se absorpce ztrát by úroveň pokynů neměla překročit úroveň „kapitálových pokynů“, pokud o tyto pokyny požádají orgány dohledu na základě zátěžového testování v rámci dohledu pro zajištění ztrát nad rámec běžných požadavků. Pokud jde o část týkající se rekapitalizace, měla by úroveň pokynů pro zajištění důvěry trhu umožnit institucím, aby po vyřešení krize po příslušné časové období plnily svůj požadavek na povolení. Tato rezerva na důvěru trhu by neměla překračovat požadavek kombinované kapitálové rezervy podle směrnice 2013/36/EU, pokud není nutná vyšší úroveň pro zajištění toho, aby po vyřešení krize subjekt i nadále splňoval podmínky pro své povolení na příslušné období.

Články 12g a 12h pojednávají o úrovni uplatňování MREL. Co se týče institucí, které splňují požadavky na to, aby mohly být subjekty v režimu řešení krize, MREL pro ně platí pouze na konsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize. To znamená, že subjekty v režimu řešení krize budou povinny vydat externím věřitelům třetí strany, kteří by měli rekapitalizované závazky, způsobilé (dluhové) nástroje pokud by se subjekt v režimu řešení krize (tj. skupina v režimu řešení krize) dostal do režimu řešení krize. Co se týče jiných subjektů skupiny, návrh představuje pojem „interního“ MREL v souladu s podobným pojmem, který přinesl standard TLAC. To znamená, že jiné subjekty skupiny v režimu řešení krize, které samy o sobě nejsou v režimu řešení krize, by měly vydávat způsobilé (dluhové) nástroje interně v rámci skupiny v režimu řešení krize, tj. tyto nástroje by měly kupovat subjekty v režimu řešení krize. Pokud subjekt skupiny v režimu řešení krize, který sám není v režimu řešení krize, dosáhne

okamžiku, kdy přestane být životaschopným, tyto nástroje se odepíší nebo konvertují na vlastní kapitál a ztráty tohoto subjektu jsou potom přesunuty na subjekt v režimu řešení krize. Hlavní výhoda interního MREL spočívá v tom, že umožňuje rekapitalizaci subjektu skupiny v režimu řešení krize (se zásadními funkcemi), aniž by byl zahrnut do formálního řešení krize, což by mohlo znamenat možné narušení trhu. Uplatňování tohoto požadavku by mělo nicméně odpovídat zvolené strategii řešení krize, zejména by nemělo po rekapitalizaci měnit vlastnický vztah mezi subjektem a jeho skupinou v režimu řešení krize. Návrh také stanovuje, že pod podmínkou určitých záruk by interní MREL mohl být nahrazen kolateralizovanými zárukami mezi subjektem v režimu řešení krize a dalšími subjekty skupiny v režimu řešení krize, které by se mohly uplatňovat na základě časových podmínek odpovídajících nástrojům způsobilým pro interní MREL. Mezi navrhované záruky patří zejména dohoda orgánů příslušných k řešení krize ohledně nahrazení interního MREL a kolateralizace záruky poskytnuté subjektem v režimu řešení krize jeho dceřinému podniku s vysoce likvidním kolaterálem s minimálním úvěrovým a tržním rizikem.

Článek 12i stanoví, že v případě určitých záruk může výbor zrušit interní MREL v případě dceřiného podniku, pokud jsou jak dceřiný podnik, tak jeho mateřský podnik v režimu řešení krize usazeny ve stejném zúčastněném členském státě.

Změny článku 12g se zabývají porušováním MREL. V článku 12g jsou uvedeny pravomoci, které mají k dispozici orgány příslušné k řešení krize v případě porušení MREL. Jelikož porušení tohoto požadavku by mohlo vytvářet překážku způsobilosti instituce nebo skupiny k řešení krize, zkracuje pozměněný článek 10 stávající postup s cílem odstranit překážky způsobilosti k řešení krize tak, aby byla vhodným způsobem vyřešena jakákoliv porušení požadavku. Zavádí rovněž nové pravomoci pro výbor, podle kterých může od institucí požadovat úpravu profilů splatnosti způsobilých nástrojů a plány na obnovu úrovně MREL.

Změny článků 16, 18, 20 a 21

Změny v článku 16, 18, 20 a 21 zajišťují, aby výbor mohl odepisovat nebo konvertovat na vlastní kapitál také jiné nástroje způsobilé pro interní MREL než kapitálové nástroje (např. dluhové nástroje), pokud subjekt skupiny v režimu řešení krize, který sám není subjektem v režimu řešení krize, který tyto nástroje vydává, dosáhne okamžiku, kdy přestane být životaschopným.

Návrh

NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY,

kterým se mění nařízení (EU) č. 806/2014, pokud jde o schopnost absorbovat ztráty a rekapitalizace úvěrových institucí a investičních podniků

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky⁹,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹⁰,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Dne 9. listopadu 2015 vydala Rada pro finanční stabilitu specifikace celkové kapacity absorbovat ztráty („standard TLAC“), které byly schváleny skupinou G20 v listopadu 2015. Standard TLAC vyžaduje od globálních systémově významných bank, označovaných v rámci Unie jako globální systémově významné instituce, aby měly dostatečné množství vysoce absorpčních (rekapitalizovatelných) závazků pro zajištění rychlé a hladké absorpce ztrát a rekapitalizace při řešení krize. Ve svém sdělení ze dne 24. listopadu 2015¹¹ se Komise zavázala, že do konce roku 2016 předloží legislativní návrh, který by umožnil zavedení standardu TLAC v mezinárodně dohodnuté lhůtě do roku 2019.
- (2) Zavedení standardu TLAC v Unii musí zohlednit stávající minimální požadavek týkající se jednotlivých institucí na kapitál a způsobilé závazky („MREL“) vztahující se na všechny úvěrové instituce a investiční podniky v Unii, jak je stanoveno ve směrnici Evropské unie a Rady 2014/59/EU¹². Jelikož TLAC a MREL sledují stejný cíl – zajistit, aby měly instituce v Unii dostatečnou schopnost absorbovat ztráty a rekapitalizace – měly by být tyto dva požadavky vzájemně se doplňujícími prvky společného rámce. Z technického hlediska by harmonizovaná minimální úroveň dle standardu TLAC pro globální systémově významné instituce („minimální požadavek TLAC“) měla být zavedena do právních předpisů Unie prostřednictvím změny

⁹ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

¹⁰ Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

¹¹ Sdělení Komise Evropskému parlamentu, Radě, Evropské centrální bance, Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru a Výboru regionů „Dokončení bankovní unie“, 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

¹² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/59/EU ze dne 15. května 2014, kterou se stanoví rámec pro ozdravné postupy a řešení krize úvěrových institucí a investičních podniků (Úř. věst. L 173, 12.6.2014, s. 190).

nařízení (EU) č. 575/2013¹³, zatímco konkrétní navýšení pro globální systémově významné instituce a konkrétní požadavek pro jiné než globální systémově významné instituce, označovaný jako minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky, by měly být řešeny prostřednictvím cílených změn směrnice 2014/59/EU a nařízení (EU) č. 806/2014¹⁴. Příslušná ustanovení tohoto nařízení týkající se schopnosti absorpce ztrát a rekapitalizace institucí by měla být konzistentně uplatňována společně s ustanoveními výše uvedených právních předpisů a směrnice 2013/36/EU¹⁵.

- (3) Absence harmonizovaných pravidel v členských státech zúčastněných v jednotném mechanismu pro řešení krizí s ohledem na zavedení standardu TLAC by vedla k vytvoření dodatečných nákladů a právní nejistoty pro instituce a ke ztížení použití nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů pro přeshraniční instituce. Tato absence harmonizovaných pravidel Unie také vede k narušování soutěže na vnitřním trhu vzhledem k tomu, že náklady pro instituce spojené s nutností dodržovat stávající požadavky a standard TLAC se mohou v rámci zúčastněných členských států výrazně lišit. Z toho důvodu je nutné odstranit uvedené překážky fungování vnitřního trhu a zabránit narušování soutěže vyplývajícímu z absence harmonizovaných pravidel týkajících se zavedení standardu TLAC. Proto je vhodným právním základem tohoto nařízení článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“) podle výkladu v souladu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie.
- (4) Nařízení (EU) č. 806/2014 by v souladu se standardem TLAC mělo i nadále uznávat strategii zahájení řešení krize v jednom okamžiku a také strategii zahájení řešení krize ve více okamžicích. Na základě strategie zahájení řešení krize v jednom okamžiku je řešena krize pouze v jednom subjektu skupiny (obvykle se jedná o mateřský podnik), zatímco jiné subjekty skupiny (obvykle provozní dceřiné podniky) nejsou zařazeny do řešení krize, ale přesouvají své ztráty a potřeby v oblasti rekapitalizace na subjekt v režimu řešení krize. Na základě strategie zahájení řešení krize ve více okamžicích může být krize řešena ve více než jednom subjektu skupiny. Za účelem účinného uplatňování požadované strategie řešení krize je důležité jasně identifikovat subjekty, u nichž je třeba řešit krizovou situaci („subjekty „v režimu řešení krize“), a dceřiné podniky, které do nich patří („skupiny „v režimu řešení krize“). Tato identifikace je navíc důležitá také pro určení úrovně uplatňování pravidel týkajících se schopnosti absorbovat ztráty a schopnosti rekapitalizace, kterou by měly finanční podniky dodržet. Je proto nutné zavést pojmy „subjekt v režimu řešení krize“ a „skupina v režimu řešení krize“ a změnit nařízení (EU) č. 806/2014 s ohledem na plánování řešení krize skupiny, aby měl Jednotný výbor pro řešení krizí (dále jen „výbor“) výslovnou povinnost určit subjekty v režimu řešení krize a skupiny v režimu řešení krize v rámci skupiny a odpovídajícím způsobem posoudit důsledky veškerých plánovaných opatření k řešení krize v rámci skupiny, a zajistit tak účinné řešení krize na úrovni skupiny.

¹³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 1).

¹⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. L 225, 30.7.2014, s. 1).

¹⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/36/EU ze dne 26. června 2013 o přístupu k činnosti úvěrových institucí a o obezřetnostním dohledu nad úvěrovými institucemi a investičními podniky, o změně směrnice 2002/87/ES a zrušení směrnic 2006/48/ES a 2006/49/ES (Úř. věst. L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (5) Výbor by měl zajistit, aby instituce měly dostatečnou schopnost absorbovat ztráty a schopnost rekapitalizace pro zajištění hladké a rychlé absorpce ztrát a rekapitalizace při řešení krize s minimálním dopadem na finanční stabilitu a daňové poplatníky. Toho by se mělo dosáhnout tím, že instituce budou dodržovat minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky týkající se jednotlivých institucí, jak stanoví nařízení (EU) č. 806/2014.
- (6) Za účelem sladění jmenovatelů, které měří schopnost institucí, pokud jde o absorpci ztrát a rekapitalizaci, se jmenovateli uvedenými ve standardu TLAC by MREL měl být vyjádřen jako procentní podíl částky celkové rizikové expozice a míry expozice pákového poměru příslušné instituce.
- (7) Kritéria způsobilosti pro závazky pro MREL by měla být důsledně sladěna s kritérii uvedenými v nařízení (EU) č. 575/2013 pro minimální požadavek TLAC v souladu s doplňkovými úpravami a požadavky zavedenými v tomto nařízení. Zejména určité dluhové nástroje s vloženou derivátovou složkou, jako jsou určité strukturované dluhopisy, by měly být způsobilé splňovat MREL do té míry, že mají pevnou výši jistiny splatnou v okamžiku splatnosti, ačkoliv s derivátem je spojen pouze dodatečný výnos a závisí na výkonu referenčního aktiva. S ohledem na jejich pevnou výši jistiny by tyto nástroje měly být vysoce absorpční z hlediska ztráty a snadno rekapitalizovatelné při řešení krize.
- (8) Rozsah závazků pro splnění MREL zahrnuje v zásadě všechny závazky vyplývající z pohledávek vznikajících od nezajištěných věřitelů bez přednostních práv (nepodřízené závazky), pokud splňují konkrétní kritéria způsobilosti uvedená v tomto nařízení. Pro zvýšení způsobilosti institucí k řešení krize prostřednictvím efektivního použití nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů by výbor měl být schopen požadovat, aby požadavek specifický pro instituci byl plněn podřízenými závazky, zejména tehdy, když existují jasné známky toho, že věřitelé s rekapitalizovanými závazky pravděpodobně ponesou ztráty při řešení krize, které by překročily jejich potenciální ztráty v platební neschopnosti. Požadavek plnit MREL s podřízenými závazky by měl být vyžadován pouze pro úroveň nezbytnou k zabránění tomu, aby ztráty věřitelů v případě řešení krize převýšily ztráty, které by jim vznikly v případě platební neschopnosti. Případné podřízení dluhových nástrojů požadované výborem pro MREL by se nemělo dotýkat možnosti částečně plnit minimální požadavek TLAC s nepodřízenými dluhovými nástroji v souladu s nařízením (EU) č. 575/2013, jak povoluje standard TLAC.
- (9) MREL by měl institucím umožňovat absorpci ztrát očekávaných při řešení krize a rekapitalizaci instituce po vyřešení krize. Výbor by na základě jimi zvolené strategie řešení krize měl řádně odůvodnit uloženou úroveň MREL, zejména s ohledem na potřebu a úroveň požadavku uvedeného v článku 104a směrnice 2013/36/EU, pokud jde o částku na rekapitalizaci. Jako taková by tato úroveň měla zahrnovat souhrn objemů ztrát očekávaných při řešení krize, který odpovídá požadavkům instituce na kapitál a částku na rekapitalizaci, která instituci umožní, aby po vyřešení krize splnila požadavky na svůj kapitál potřebný pro získání povolení k pokračování činnosti na základě zvolené strategie řešení krize. MREL by měl být vyjádřen jako procentní podíl částky celkové rizikové expozice a míry expozice pákového poměru a instituce by měly splňovat úroveň vyplývající z těchto dvou měření současně. Výbor by měl být schopen v řádně odůvodněných případech upravit částky na rekapitalizaci tak, aby odpovídajícím způsobem odrážely také zvýšená rizika, která ovlivňují způsobilost k řešení krize vyplývající z modelu podnikání, profilu financování a celkového rizikového profilu skupiny v režimu řešení krize, a tudíž v takových omezených

okolnostech vyžadovat, aby částky na rekapitalizaci uvedené v čl. 12d odst. 3 a 4 prvním pododstavci byly překročeny.

- (10) Pro zvýšení způsobilosti k řešení krize by výbor měl mít možnost kromě minimálního požadavku TLAC podle nařízení (EU) č. 575/2013 uložit globálním systémově významným institucím i specifický MREL. Tento MREL specifický pro instituci může být uložen pouze v případě, že minimální požadavek TLAC pro absorpci ztrát a rekapitalizaci globální systémově významné instituce v rámci zvolené strategie řešení krize není dostatečný.
- (11) Při stanovení úrovně MREL by výbor měl posoudit stupeň systémového významu instituce a potenciální nepříznivý dopad jejího selhání na finanční stabilitu. Měl by zohlednit potřebu rovných podmínek mezi globálními systémově významnými institucemi a jinými srovnatelnými institucemi se systémovým významem v rámci zúčastněných členských států. MREL institucí, které nejsou považovány za globální systémově významné instituce, ale jejichž systémový význam v rámci zúčastněných členských států je srovnatelný se systémovým významem globálních systémově významných institucí, by se tudíž neměl neúměrně odlišovat od úrovně a složení MREL obecně stanoveného pro globální systémově významné instituce.
- (12) Podobně jako v případě pravomocí svěřených příslušným orgánům směrnicí 2013/36/EU by měl mít výbor možnost uložit vyšší úroveň MREL a zároveň flexibilněji řešit případná porušení těchto úrovní, zejména zmírněním automatických důsledků těchto porušení ve formě omezení nejvyšších rozdělitelných částek (dále jen „MDA“). Výbor by měl mít možnost poskytnout institucím pokyny ohledně toho, jak mohou splnit dodatečné částky na pokrytí ztrát při řešení krize, které jsou nad úrovní požadavků na jejich kapitál stanovených v nařízení (EU) č. 575/2013 a ve směrnici 2013/36/EU, a/nebo zajištění dostatečné důvěry trhu v tuto instituci po vyřešení krize. Pro zajištění souladu se směrnicí 2013/36/EU mohou být pokyny k pokrytí dodatečných ztrát poskytnuty pouze v případě, že příslušné orgány dohledu v souladu se směrnicí 2013/36/EU požádají o „kapitálové pokyny“, a neměly by překročit úroveň požadovanou v těchto pokynech. Pokud jde o částku na rekapitalizaci, úroveň požadovaná v pokynech pro zajištění důvěry trhu by měla umožnit instituci pokračovat v plnění podmínek pro povolení po příslušné časové období a zároveň instituci umožnit pokrýt náklady týkající se restrukturalizace jejich činností po vyřešení krize. Tato rezerva na důvěru trhu by neměla překračovat požadavek kombinované kapitálové rezervy podle směrnice 2013/36/EU, pokud není nutná vyšší úroveň pro zajištění toho, aby po vyřešení krize subjekt i nadále splňoval podmínky pro své povolení na příslušné období. V případech, kdy subjekt soustavně nemá dodatečný kapitál a způsobilé závazky očekávané na základě pokynů, by měl mít výbor možnost požadovat, aby se částka MREL zvýšila tak, aby pokryla částku uvedenou v pokynech. Pro účely posouzení toho, zda se jedná o soustavné selhávání, by výbor měl brát v úvahu vykazování subjektu ohledně MREL, jak vyžaduje směrnice 2014/59/EU.
- (13) V souladu s nařízením č. 575/2013 by instituce, které splňují požadavky na to, aby mohly být subjekty v režimu řešení krize, měly podléhat MREL pouze na konsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize. To znamená, že subjekty v režimu řešení krize by měly být povinny vydat externím věřitelům třetí strany, kteří by měli rekapitalizované závazky, způsobilé nástroje a položky ke splnění MREL, pokud by se subjekt dostal do režimu řešení krize.

- (14) Instituce, které nejsou subjekty v režimu řešení krize, by měly dodržovat požadavek specifický pro instituci na individuálním základě. Potřeby těchto institucí s ohledem na absorpci ztrát a rekapitalizaci by měly obecně pokrývat jejich příslušné subjekty v režimu řešení krize prostřednictvím toho, že subjekty v režimu řešení krize získají způsobilé závazky vydané uvedenými institucemi, a jejich odpisem nebo konverzí na nástroje účasti, pokud uvedené instituce již nejsou životaschopné. Jako takový by MREL vztahující se na instituce, které nejsou subjekty v režimu řešení krize, měl být uplatňován společně a konzistentně s požadavky platnými pro subjekty v režimu řešení krize. To by výboru mělo umožnit řešit krizi skupiny v režimu řešení krize, aniž by byly do procesu řešení krize zahrnuty některé její dceřiné podniky, čímž by se zabránilo možnému narušení trhu. S výhradou souhlasu výboru by mělo být možné nahradit vydání způsobilých závazků subjektům v režimu řešení krize kolateralizovanými zárukami mezi subjektem v režimu řešení krize a jeho dceřinými podniky, které by se uplatnily při splnění časových podmínek odpovídajících podmínkám odpisu nebo konverze způsobilých závazků. Zajištění záruky by mělo být vysoce likvidní s minimálním tržním a úvěrovým rizikem. Výbor by měl mít rovněž možnost úplně upustit od uplatňování MREL na instituce, které nejsou subjekty v režimu řešení krize, pokud jsou jak subjekt v režimu řešení krize, tak jeho dceřiné podniky usazeny ve stejném zúčastněném členském státě.
- (15) Uplatnění MREL na instituce, které nejsou subjekty v režimu řešení krize, by mělo odpovídat zvolené strategii řešení krize. Především by nemělo měnit vlastnický vztah mezi institucemi a jejich skupinou v režimu řešení krize poté, co byly uvedené instituce rekapitalizovány.
- (16) Jakékoliv porušení minimálního požadavku TLAC a MREL by mělo být odpovídajícím způsobem řešeno a napraveno příslušnými orgány, orgány příslušnými k řešení krize a výborem. Jelikož porušení uvedených požadavků by mohlo tvořit překážku způsobilosti instituce nebo skupiny k řešení krize, měly by být stávající postupy na odstranění překážek způsobilosti zkráceny tak, aby byla vhodným způsobem vyřešena jakákoliv porušení těchto požadavků. Výbor by měl rovněž mít možnost požadovat od institucí, aby upravily profily splatnosti způsobilých nástrojů a položek a aby připravily a realizovaly plány na obnovení úrovně uvedených požadavků.
- (17) Toto nařízení dodržuje základní práva a respektuje zásady zakotvené zejména v Listině základních práv, zejména právo na vlastnictví a svobodu podnikání, a je nutno je v souladu s těmito právy a zásadami uplatňovat.
- (18) Jelikož cílů tohoto nařízení, tedy stanovení jednotných pravidel pro účely rámce Unie pro ozdravné postupy a řešení krize bank, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich z důvodu rozsahu opatření může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout toto nařízení v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení uvedených cílů.
- (19) Aby byla na uplatňování tohoto nařízení poskytnuta dostatečná časová lhůta, mělo by se uplatňovat [18 měsíců od data jeho vstupu v platnost],

PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

1. Ustanovení čl. 3 odst. 1 nařízení (EU) č. 806/2014 se mění takto:

a) vkládají se nové body, které znějí:

„24a) „subjektem v režimu řešení krize“ subjekt usazený v Unii, který je v souladu s článkem 8 výborem určen jako subjekt, pro nějž plán řešení krize stanoví opatření k řešení krize;

24b) „skupinou v režimu řešení krize“ skupina subjektů, která je v souladu s článkem 8 určena výborem a je tvořena subjektem v režimu řešení krize a jeho dceřinými podniky, které samy nejsou subjekty v režimu řešení krize a nejsou dceřinými podniky jiného subjektu v režimu řešení krize;

b) v bodě 49 se spojení „způsobilé závazky“ nahrazuje spojením „rekapitalizovatelné závazky“;

vkládá se nový bod 49a, který zní:

„49a) „způsobilými závazky“ rekapitalizovatelné závazky, které splňují podmínky článku 12c nebo čl. 12h odst. 3 písm. a).“

2. V článku 7 se odst. 3 písm. d) nahrazuje tímto:

„d) stanovení minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky v souladu s články 12 až 12k“.

3. Článek 8 se mění takto:

a) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

„5. Plán řešení krize stanoví možnosti pro použití nástrojů a výkon pravomocí k řešení krize uvedených v tomto nařízení na subjekty uvedené v odstavci 1.“;

b) v odstavci 6 se první a druhý pododstavec nahrazují tímto:

„Plán řešení krize stanoví opatření k řešení krize, která může výbor přijmout, pokud subjekt uvedený v odstavci 1 splňuje podmínky zahájení řešení krize.

Dotčenému subjektu jsou poskytnuty informace uvedené v odst. 9 písm. a).“;

c) v odstavci 9 se písmeno p) nahrazuje tímto:

“p) minimální požadavek na kapitál a podřízené nástroje podle článku 12c a případně lhůtu pro dosažení této úrovně;“;

d) odstavec 10 se nahrazuje tímto:

„10. Skupinové plány řešení krize obsahují plán řešení krize pro celou skupinu uvedenou v odstavci 1 vedenou mateřským podnikem v Unii usazeným v zúčastněném členském státě a jsou v nich stanovena opatření k řešení krize:

a) mateřského podniku v Unii;

b) dceřiných podniků, které jsou součástí skupiny a které jsou usazeny v Unii;

c) subjektů uvedených v čl. 2 písm. b) a

- d) s výhradou článku 33 dceřiných podniků, které jsou součástí skupiny a které jsou usazeny mimo Unii.

Plán řešení krize v souladu s opatřeními uvedenými v prvním pododstavci stanoví pro každou skupinu:

- a) subjekty v režimu řešení krize;
- b) skupiny v režimu řešení krize.“;
- e) v odstavci 11 se písmena a) a b) nahrazují tímto:
 - „a) uvádí opatření k řešení krize, která mají být přijata ve vztahu k subjektu v režimu řešení krize podle scénářů stanovených v odstavci 6 a dopady těchto opatření na ostatní subjekty skupiny, mateřský podnik a dceřiné instituce uvedené v odstavci 1;
 - a1) pokud skupina uvedená v odstavci 1 zahrnuje více než jednu skupinu v režimu řešení krize, uvádí opatření k řešení krize plánovaná ve vztahu k subjektům v režimu řešení krize každé skupiny v režimu řešení krize a důsledky těchto opatření na všechny tyto subjekty:
 - i) ostatní subjekty skupiny, které patří do stejné skupiny v režimu řešení krize;
 - ii) ostatní skupiny v režimu řešení krize;
 - b) analyzuje, do jaké míry mohou být nástroje k řešení krize a pravomoci k řešení krize použity na subjekty v režimu řešení krize usazené v Unii a koordinovaně vykonány, včetně opatření usnadňujících koupi celé skupiny, popřípadě oddělených linií podnikání nebo činností provozovaných několika subjekty skupiny, nebo konkrétních subjektů skupiny nebo skupin v režimu řešení krize třetí stranou, a identifikuje možné překážky pro koordinované řešení krize;“.

4. Článek 10 se mění takto:

- a) odstavec 4 se nahrazuje tímto:

„4. Má se za to, že skupina je způsobilá pro řešení krize, pokud výbor může subjekty skupiny proveditelně a věrohodně likvidovat v běžném úpadečném řízení nebo řešit jejich krizi použitím nástrojů k řešení krize a výkonem pravomocí k řešení krize ve vztahu k subjektům v režimu řešení krize, přičemž by se mělo v co nejvyšší míře zabránit závažným nepříznivým důsledkům pro finanční systémy členských států, v nichž jsou subjekty skupiny usazeny, nebo jiných členských států nebo Unie, včetně situace širší finanční nestability nebo událostí se systémovým dopadem, s cílem zajistit kontinuitu zásadních funkcí prováděných těmito subjekty skupiny, buď snadným včasným oddělením, nebo jinými prostředky.

Výbor oznámí orgánu EBA včas všechny případy, kdy se má za to, že skupina není způsobilá pro řešení krize.

V případech, kde se skupina skládá z více než jedné skupiny v režimu řešení krize, posoudí výbor v souladu s tímto článkem způsobilost každé této skupiny v režimu řešení krize.

Posouzení uvedené v prvním pododstavci se provádí nad rámec posouzení způsobilosti celé skupiny.“;
- b) v odstavci 7 se doplňuje nový pododstavec, který zní:

„Pokud překážka způsobilosti subjektu nebo skupiny k řešení krize plyne ze situace uvedené v čl. 141a odst. 2 směrnice 2013/36/EU, oznámí výbor své posouzení této překážky mateřskému podniku v Unii.“;

c) v odstavci 9 se doplňuje nový pododstavec, který zní:

„V případě, že překážka způsobilosti k řešení krize plyne ze situace uvedené v čl. 141a odst. 2 směrnice 2013/36/EU, navrhne mateřský podnik v Unii výboru možná opatření k řešení nebo odstranění překážky určené podle prvního pododstavce do dvou týdnů od přijetí oznámení provedeného v souladu s odstavcem 7.“;

d) v odstavci 11 se v písmenech i) a j) slova „článek 12“ nahrazují slovy „články 12g a 12h“ v příslušných pádech;

e) v odstavci 11 se doplňují nová písmena, která znějí:

„k) požadovat, aby subjekt předložil plán na obnovení souladu s články 12g a 12h a s požadavkem uvedeným v čl. 128 odst. 6 směrnice 2013/36/EU;

l) požadovat, aby subjekt změnil profil splatnosti položek uvedených v článku 12c a čl. 12h odst. 3 písm. a) a b), aby zajistil trvalý soulad s články 12g a 12h.“

5. Článek 12 nařízení (EU) č. 806/2014 se nahrazuje těmito články:

„Článek 12

Určení minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky

1. Výbor po konzultaci s příslušnými orgány, včetně ECB, určí, s výhradou pravomocí k odpisu a konverzi, minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky podle článků 12a až 12i, který musí trvale splňovat subjekty a skupiny uvedené v čl. 7 odst. 2 a subjekty a skupiny uvedené v čl. 7 odst. 4 písm. b) a v čl. 7 odst. 5, pokud jsou splněny podmínky pro uplatnění zmíněných ustanovení.
2. Při vypracovávání plánů řešení krize v souladu s článkem 9 určí vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize po konzultaci s příslušnými orgány, s výhradou pravomoci k odpisu a konverzi, minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky podle článků 12a až 12i, který musí trvale splňovat subjekty uvedené v čl. 7 odst. 3. V této souvislosti se použije postup stanovený v článku 31.
3. Výbor rozhodne o určení uvedeném v odstavci 1 souběžně s vypracováním a udržováním plánů řešení krize podle článku 8.
4. Výbor sdělí své rozhodnutí o určení minimálního požadavku vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize. Vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize plní pokyny výboru v souladu s článkem 29. Výbor vyžaduje, aby vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize ověřily a zajistily, že instituce a mateřské podniky dodržují minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky stanovený v odstavci 1 tohoto článku.
5. Výbor informuje ECB a orgán EBA o minimálním požadavku na kapitál a způsobilé závazky, který určil pro každou instituci a mateřský podnik podle odstavce 1.
6. K zajištění účinného a jednotného uplatňování tohoto článku vydá výbor obecné směry a vnitrostátním orgánům příslušným k řešení krize pokyny ve vztahu ke konkrétním subjektům nebo skupinám.

Článek 12a

Uplatnění a výpočet minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky

1. Výbor a vnitrostátní orgány příslušné k řešení krize zajistí, aby subjekty uvedené v čl. 12 odst. 1 a 2 trvale splňovaly minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky v souladu s články 12a až 12i.
2. Tento požadavek uvedený v odstavci 1 se stanoví v souladu s čl. 12d odst. 3 nebo případně odst. 4 jako výše kapitálu a způsobilých závazků a vyjádří se jako procentní podíl:
 - a) částky celkové rizikové expozice příslušného subjektu uvedeného v odstavci 1 vypočítané v souladu s čl. 92 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013 a
 - b) míry expozice pákového poměru příslušného subjektu uvedeného v odstavci 1 vypočítaného v souladu s čl. 429 odst. 3 nařízení (EU) č. 575/2013.

Článek 12b

Osvobození od minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky

1. Bez ohledu na článek 12a výbor osvobodí hypoteční úvěrové instituce financované krytými dluhopisy, které podle vnitrostátního práva nesmějí přijímat vklady, od požadavku uvedeného v čl. 12a odst. 1, pokud jsou splněny všechny následující podmínky:
 - a) tyto instituce budou zlikvidovány ve vnitrostátním úpadkovém řízení nebo v jiných řízeních prováděných v souladu s článkem 38, 40 nebo 42 směrnice 2014/59/EU stanovených pro tyto instituce a
 - b) tato vnitrostátní úpadková řízení nebo jiná řízení zajistí, aby věřitelé těchto institucí, včetně případných držitelů krytých dluhopisů, nesli ztráty způsobem, který dosahuje účelu řešení krize.
2. Instituce osvobozené od požadavku uvedeného v čl. 12 odst. 1 nejsou součástí konsolidace uvedené v čl. 12g odst. 1.

Článek 12c

Způsobilé závazky pro subjekty v režimu řešení krize

1. Způsobilé závazky se zahrnují do výše kapitálu a způsobilých závazků subjektů v režimu řešení krize pouze tehdy, pokud splní podmínky uvedené v čl. 72a odst. 2 s výjimkou čl. 72b odst. 2 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013.
2. Odchylně od článku 72a odst. 2 písm. l) nařízení (EU) č. 575/2013 se závazky, které vzniknou z dluhových nástrojů s derivátovými prvky, jako jsou strukturované dluhopisy, zahrnují do výše kapitálu a způsobilých závazků pouze v případě, že jsou splněny všechny tyto podmínky:
 - a) daná částka závazku vyplývající z dluhového nástroje je známá před dobou vydání, je pevná a není ovlivněna derivátovým prvkem;
 - b) dluhový nástroj včetně jeho derivátového prvku není předmětem žádné dohody o započtení a jeho ocenění není předmětem čl. 49 odst. 3;

- c) závazek uvedený v prvním pododstavci se zahrnuje do výše kapitálu a způsobilých závazků pouze do té míry, jak to bude odpovídat částce uvedené v písm. a) prvního pododstavce.
3. S ohledem na zajištění toho, aby mohla být krize subjektu řešena způsobem vhodným k dosažení účelu řešení krize, může výbor, z vlastního podnětu po konzultaci s vnitrostátním orgánem příslušným k řešení krize nebo na základě návrhu vnitrostátního orgánu příslušného k řešení krize, rozhodnout o tom, že subjekty v režimu řešení krize splnily požadavek uvedený v článku 12g s nástroji, které plní všechny podmínky uvedené v článku 72a nařízení (EU) č. 575/2013.

Rozhodnutí výboru podle tohoto odstavce obsahuje důvody pro toto rozhodnutí na základě následujících prvků:

- a) nepodřízené závazky uvedené v odstavci 1 a 2 mají stejné prioritní pořadí ve vnitrostátní hierarchii stanovené pro případy úpadku jako určité závazky, které jsou vyloučené z uplatňování pravomocí k odpisu nebo konverzi v souladu s čl. 44 odst. 2 nebo čl. 44 odst. 3 směrnice 2014/59/EU;
- b) následkem plánovaného uplatnění pravomocí k odpisu a konverzi nepodřízených závazků, které nejsou vyloučeny z uplatnění pravomocí k odpisu nebo konverzi v souladu s čl. 44 odst. 2 nebo čl. 44 odst. 3 směrnice 2014/59/EU, věřitelům pohledávek vyplývajících z těchto závazků vzniknou větší ztráty, než by jim vznikly při likvidaci v běžném úpadkovém řízení;
- c) hodnota podřízených závazků nepřekročí hodnotu nutnou pro zajištění toho, aby věřitelům uvedeným v písmenu b) nevznikaly ztráty nad úrovní ztrát, které by jinak vznikly při likvidaci v běžném úpadkovém řízení.

Článek 12d

Určení minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky

1. Požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 určuje u každého subjektu výbor po konzultaci s příslušnými orgány, včetně ECB, na základě následujících kritérií:
- a) potřeba zajistit, aby mohla být krize subjektu v režimu řešení krize řešena použitím nástrojů k řešení krize, případně včetně nástroje rekapitalizace z vnitřních zdrojů, způsobem, který dosahuje účelu řešení krize;
- b) potřeba ve vhodných případech zajistit, aby subjekt v režimu řešení krize a jeho dceřiné podniky, které jsou institucemi, ale nikoliv subjekty v režimu řešení krize, měly dostatečné způsobilé závazky k tomu, aby zajistily, že pokud na ně bude aplikován nástroj rekapitalizace z vnitřních zdrojů nebo pravomoci k odpisu a konverzi, mohly by být ztráty absorbovány a kapitálové požadavky, nebo případně pákový poměr v podobě kmenového kapitálu tier 1 příslušných subjektů mohly být obnoveny na úroveň nezbytnou k tomu, aby nadále splňovaly podmínky pro povolení a pokračovaly v činnostech, pro něž mají povolení podle směrnice 2013/36/EU nebo směrnice 2014/65/EU;
- c) potřeba zajistit, aby v případě, že by podle plánu řešení krize určité třídy způsobilých závazků mohly být z rekapitalizace z vnitřních zdrojů vyloučeny podle čl. 27 odst. 5 nebo by mohly být zcela převedeny na

určitého příjemce na základě částečného převodu, měl subjekt v režimu řešení krize dostatečně další způsobilé závazky k zajištění toho, aby mohly být ztráty absorbovány a kapitálové požadavky nebo by případně pákový poměr v podobě kmenového kapitálu tier 1 subjektu v režimu řešení krize mohly být obnoveny na úroveň nezbytnou k tomu, aby subjekt nadále splňoval podmínky pro povolení a pokračoval v činnostech, pro něž má povolení podle směrnice 2013/36/EU nebo směrnice 2014/65/EU;

- d) velikost, model podnikání, model financování a rizikový profil subjektu;
- e) rozsah, v jakém by systém pojištění vkladů mohl přispět k financování řešení krize v souladu s článkem 79;
- f) rozsah, v jakém by selhání příslušného subjektu mělo nepříznivé důsledky pro finanční stabilitu, mimo jiné rozšířením krize na další instituce nebo subjekty v důsledku propojenosti daného subjektu s jinými institucemi nebo subjekty nebo se zbytkem finančního systému.

2. V případě, kdy plán řešení krize uvádí, že je třeba provést opatření k řešení krize nebo uplatnit pravomoc k odpisu nebo konverzi, musí být požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 dostatečně vysoký, aby bylo zajištěno, že:

- a) očekávané ztráty, které by mohly subjektu vzniknout, budou plně absorbovány („absorpce ztráty“);
- b) subjekt nebo jeho dceřiné podniky, které jsou institucemi, nikoliv však subjekty v režimu řešení krize, jsou rekapitalizovány na úroveň nezbytnou k tomu, aby nadále splňovaly podmínky pro povolení a pokračovaly v činnostech, pro něž mají povolení podle směrnice 2013/36/EU, směrnice 2014/65/EU nebo rovnocenného právního předpisu („rekapitalizace“).

V případech, kdy plán řešení krize uvádí, že subjekt bude likvidován v běžném úpadečném řízení, nesmí požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 pro tento subjekt překročit částku dostatečnou pro absorpci ztrát v souladu s písmenem a) prvního pododstavce.

3. Aniž by byl dotčen poslední pododstavec, platí pro subjekty v režimu řešení krize, že částka uvedená v odstavci 2 nesmí překročit tu z následujících hodnot, která bude vyšší:

- a) součet:
 - i) objemu ztrát, které může být potřeba absorbovat při řešení krize, odpovídající požadavkům pro subjekt v režimu řešení krize na subkonsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize uvedeným v čl. 92 odst. 1 písm. a), b) a c) nařízení (EU) č. 575/2013 a článku 104a směrnice 2013/36/EU,
 - ii) částky na rekapitalizaci, která umožňuje skupině v režimu řešení krize vzniklé při řešení krize obnovit její celkový kapitálový poměr uvedený v čl. 92 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) č. 575/2013 a její požadavek uvedený v článku 104a směrnice 2013/36/EU na subkonsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize podle opatření k řešení krize předpokládaných v krizovém plánu;
- b) součet:

i) objemu ztrát, které budou absorbovány při řešení krize, odpovídající požadavku na pákový poměr subjektu v režimu řešení krize podle čl. 92 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 na subkonsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize, a

ii) částky na rekapitalizaci, která umožní skupině v režimu řešení krize vzniklé při řešení krize obnovit pákový poměr uvedený v čl. 92 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 na subkonsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize podle opatření k řešení krize předpokládaných v krizovém plánu.

Pro účely čl. 12a odst. 2 písm. a) se požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 vyjádří jako hodnota vypočítaná podle písmene a) vydělená částkou celkové rizikové expozice („TREA“).

Pro účely čl. 12a odst. 2 písm. b) se požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 vyjádří jako hodnota vypočítaná podle písmene b) vydělená mírou expozice pákového poměru.

Výbor stanoví částky na rekapitalizaci uvedené v předchozích pododstavcích v souladu s opatřeními k řešení krize předpokládanými v plánu řešení krize a může tyto částky na rekapitalizaci upravit tak, aby odpovídajícím způsobem odrážely rizika, která ovlivňují způsobilost k řešení krize vyplývající z modelu podnikání, profilu financování a celkového rizikového profilu skupiny v režimu řešení krize.

4. Aniž by byl dotčen poslední pododstavec, platí pro subjekty, které samy nejsou subjekty v režimu řešení krize, že částka uvedená v odstavci 2 nesmí překročit žádnou z následujících hodnot:

a) součet:

i) objemu ztrát, které budou absorbovány při řešení krize, odpovídající požadavkům uvedeným v čl. 92 odst. 1 písm. a), b) a c) nařízení (EU) č. 575/2013 a článku 104a směrnice 2013/36/EU pro subjekt a

ii) částky na rekapitalizaci, která umožní subjektu v režimu řešení krize obnovit jeho celkový kapitálový poměr uvedený v čl. 92 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) č. 575/2013 a jeho požadavek uvedený v článku 104a směrnice 2013/36/EU podle plánu řešení krize, nebo

b) součet:

i) objemu ztrát, které budou absorbovány při řešení krize, odpovídající požadavku na pákový poměr pro subjekt uvedenému v čl. 92 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 a

ii) částky na rekapitalizaci, která subjektu umožní obnovit jeho pákový poměr uvedený v čl. 92 odst. 1 písm. d) nařízení (EU) č. 575/2013 v souladu s plánem řešení krize.

Pro účely čl. 12a odst. 2 písm. a) se požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 vyjádří v procentech jako hodnota vypočítaná v souladu s písmenem a) a vydělená částkou celkové rizikové expozice („TREA“).

Pro účely čl. 12a odst. 2 písm. b) se požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 vyjádří v procentech jako hodnota vypočítaná v souladu s písmenem b) a vydělená mírou expozice pákového poměru.

Výbor stanoví částky na rekapitalizaci uvedené v tomto odstavci v souladu s opatřeními k řešení krize předpokládanými v plánu řešení krize a může tyto částky na rekapitalizaci upravit tak, aby odpovídajícím způsobem odrážely rizika, která ovlivňují potřeby rekapitalizace vyplývající z modelu podnikání, profilu financování a celkového rizikového profilu subjektu.

5. V případech, kdy výbor očekává, že určité třídy způsobilých závazků by mohly být vyloučeny z procesu rekapitalizace z vnitřních zdrojů v souladu s čl. 27 odst. 5 nebo by mohly být zcela převedeny na určitého příjemce na základě částečného převodu, nepřesáhne požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 částku dostatečnou na:

- a) pokrytí částky vyloučených závazků podle čl. 27 odst. 5;
- b) splnění podmínek uvedených v odstavci 2.

6. Rozhodnutí výboru uložit minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky podle tohoto článku obsahuje zdůvodnění tohoto rozhodnutí, včetně úplného posouzení prvků uvedených v odstavcích 2 až 5, zejména s ohledem na potřebu a úroveň požadavku podle článku 104a směrnice 2013/36/EU, pokud jde o částku na rekapitalizaci.

7. Pro účely odstavců 3 a 4 se kapitálové požadavky vykládají v souladu s tím, jak příslušný orgán uplatňuje přechodná ustanovení v kapitolách 1, 2 a 4 hlavy I části deset nařízení (EU) č. 575/2013 a v ustanoveních vnitrostátních právních předpisů, jimiž se provádějí možnosti poskytnuté příslušným orgánům uvedeným nařízením.

8. Výbor může požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 snížit tak, aby se zohlednila částka, kterou by měl systém pojištění vkladů podle očekávání v souladu s článkem 109 směrnice 2014/59/EU přispět k financování upřednostňované strategie řešení krize.

Velikost takového snížení je založena na věrohodném posouzení potenciálního příspěvku ze systému pojištění vkladů a musí alespoň:

- a) být nižší, než by byl obezřetný odhad možných ztrát, které by systém pojištění vkladů musel nést, kdyby instituce byla likvidována v běžném úpadkovém řízení, a to při zohlednění stupně priorit systému pojištění vkladů podle článku 108 směrnice 2014/59/EU;
- b) být nižší než limit pro příspěvky do systému pojištění vkladů stanovený v čl. 109 odst. 5 druhém pododstavci směrnice 2014/59/EU;
- c) zohlednit celkové riziko vyčerpání disponibilních finančních prostředků ze systému pojištění vkladů, pokud by přispěl na vícenásobná selhání bank nebo řešení krizí bank, a
- d) být v souladu s veškerými ostatními příslušnými ustanoveními vnitrostátních právních předpisů, povinnostmi a úkoly orgánu odpovědného za systém pojištění vkladů.

Výbor po konzultaci s orgánem odpovědným za systém pojištění vkladů zdokumentuje svůj přístup, pokud jde o posouzení celkového rizika vyčerpání disponibilních finančních prostředků ze systému pojištění vkladů, a pokud uvedené riziko není nadměrné, použije snížení v souladu s prvním pododstavcem.

Článek 12e

Určení požadavku pro subjekty, které jsou globálními systémově významnými institucemi

1. Minimální požadavek na kapitál a způsobilé závazky pro subjekt v režimu řešení krize, který je globální systémově významnou institucí nebo částí globální systémově významné instituce, obsahuje:
 - a) požadavek uvedený v článku 92a nařízení (EU) č. 575/2013 a
 - b) jakékoliv dodatečné požadavky na kapitál a způsobilé závazky, které určí orgán příslušný k řešení krize specificky pro tento subjekt v souladu s odstavcem 2 a které je třeba splnit se závazky, které splňují podmínky článku 12c.
2. Výbor může zavést dodatečný požadavek na kapitál a způsobilé závazky podle odst. 1 písm. b) pouze:
 - a) pokud požadavek uvedený v odst. 1 písm. a) není dostatečný ke splnění podmínek stanovených v článku 12d, a
 - b) v takovém rozsahu, aby požadavek na kapitál a způsobilé závazky nepřekročil úroveň nutnou ke splnění podmínek článku 12d.
3. Rozhodnutí výboru zavést dodatečný požadavek na kapitál a způsobilé závazky podle odst. 1 písm. b) obsahuje důvody pro toto rozhodnutí včetně úplného posouzení prvků uvedených v odstavci 2.

Článek 12f

Pokyny týkající se minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky

1. Výbor může dát subjektu pokyny, aby měl kapitál a způsobilé závazky, které splňují podmínky článku 12c a čl. 12h odst. 3, nad rámec úrovní stanovených v článku 12d a 12e pro tyto účely:
 - a) uhrazení případných dalších ztrát subjektu, než které jsou uvedeny v článku 12d, a/nebo
 - b) zajištění, aby v případě řešení krize byla zachována dostatečná důvěra trhu v daný subjekt prostřednictvím kapitálových nástrojů nad rámec požadavku uvedeného v čl. 12d odst. 2 písm. b) („rezerva na důvěru trhu“).

Pokyny se poskytují a částka se vypočítává pouze ohledně požadavku uvedeného v čl. 12a odst. 1 vypočítaného v souladu s čl. 12a odst. 2 písm. a).
2. Částka stanovená v pokynech podle odst. 1 písm. a) může být stanovena pouze v případě, že příslušný orgán již stanovil své vlastní pokyny v souladu s článkem 104b směrnice 2013/36/EU, a nepřekročí výši uvedenou v těchto pokynech.

Částka stanovená v pokynech podle odst. 1 písm. b) nepřekročí výši požadavku kombinovaných kapitálových rezerv podle čl. 128 bodu 6 směrnice 2013/36/EU s výjimkou požadavku uvedeného v písmenu a) uvedeného ustanovení, pokud není nutná vyšší částka pro zajištění toho, aby subjekt po vyřešení krize i nadále po příslušné časové období, které není delší než jeden rok, plnil podmínky pro své povolení.

Orgán příslušný k řešení krize sdělí danému subjektu důvody pokynů podle tohoto článku a poskytne mu úplné posouzení jejich nezbytnosti a výše.
3. V případech, kdy subjekt soustavně nemá dodatečný kapitál a způsobilé závazky očekávané na základě pokynů podle odstavce 1, může výbor požadovat zvýšení

částky požadavku uvedené v čl. 12d odst. 2 tak, aby pokryla pokyny podle tohoto článku.

4. Subjekt, který nemá dodatečný kapitál a způsobilé závazky dle pokynů uvedených v odstavci 1, nepodléhá omezením uvedeným v článku 141 směrnice 2013/36/EU.

Článek 12g

Uplatnění minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky na subjekty v režimu řešení krize

1. Subjekty v režimu řešení krize dodržují požadavky stanovené v člancích 12d až 12f na konsolidovaném základě na úrovni skupiny v režimu řešení krize.
2. Požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 pro subjekt v režimu řešení krize usazený v zúčastněném členském státě na konsolidované úrovni skupiny v režimu řešení krize stanoví výbor po konzultaci s orgánem příslušným k řešení krize na úrovni skupiny a orgánem vykonávajícím dohled na konsolidovaném základě na základě požadavků stanovených v člancích 12d až 12f a podle toho, zda se krize dceřiných podniků skupiny ve třetích zemích má podle plánu řešení krize řešit odděleně.

Článek 12h

Uplatnění požadavku na subjekty, které samy nejsou subjekty v režimu řešení krize

1. Instituce, které jsou dceřinými podniky subjektu v režimu řešení krize a nejsou samy subjekty v režimu řešení krize, dodržují požadavky stanovené v člancích 12d až 12f na individuálním základě.

Výbor se po konzultaci s příslušnými orgány a ECB může rozhodnout uplatnit požadavek stanovený v tomto článku na subjekt uvedený v čl. 1 odst. 1 písm. b), c) nebo d) směrnice 2014/59/EU, který je dceřiným podnikem subjektu v režimu řešení krize a není sám subjektem v režimu řešení krize.
2. Na požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 pro subjekty uvedené v odstavci 1 se vztahují tyto podmínky:
 - a) subjekt v režimu řešení krize dodržuje konsolidovaný požadavek uvedený v článku 12g;
 - b) souhrn všech požadavků, které mají být uplatněny na dceřiné podniky skupiny v režimu řešení krize, je zahrnut do konsolidovaného požadavku uvedeného v článku 12g a tento požadavek nepřekračuje s výjimkou případu, kdy se jedná o důsledek účinků konsolidace na úrovni skupiny v režimu řešení krize v souladu s čl. 12g odst. 1;
 - c) splňuje kritéria způsobilosti uvedená v odstavci 3;
 - d) nepřekračuje příspěvek dceřiného podniku ke konsolidovanému požadavku uvedenému v čl. 12g odst. 1.
3. Požadavek uvedený v čl. 12a odst. 1 se splní jednou nebo několika těmito skutečnostmi:
 - a) závazky, které:
 - i) jsou vydány subjektu v režimu řešení krize a koupeny tímto subjektem;

ii) splňují kritéria způsobilosti uvedená v článku 72a s výjimkou čl. 72b odst. 2 písm. b) nařízení (EU) č. 575/2013;

iii) se v běžném úpadkovém řízení umísťují za jinými závazky, než jsou závazky způsobilé pro požadavky na kapitál, které jsou vydány jiným subjektům, než jsou subjekty v režimu řešení krize, a jimi zakoupeny;

iv) jsou předmětem pravomoci k odpisu nebo konverzi podle článku 21, která je v souladu se strategií řešení krize dané skupiny v režimu řešení krize, zejména tím, že neovlivňují kontrolu nad dceřiným podnikem prováděnou subjektem v režimu řešení krize;

b) způsobilé kapitálové nástroje vydané jiným subjektům a zakoupené jinými subjekty, než je subjekt v režimu řešení krize, kdy uplatňování pravomoci k odpisu nebo konverzi v souladu s článkem 21 neovlivňuje kontrolu nad dceřiným podnikem prováděnou subjektem v režimu řešení krize.

4. S výhradou souhlasu výboru může být požadavek podle čl. 12a odst. 1 splněn zárukou subjektu v režimu řešení krize udělenou jeho dceřinému podniku, která splní tyto podmínky:

- a) částka záruky odpovídá alespoň částce požadavku, který nahrazuje;
- b) záruka se uplatní, pokud dceřiný podnik není schopen platit své dluhy nebo jiné závazky ve lhůtě jejich splatnosti, nebo pro dceřiný podnik platí skutečnosti uvedené v čl. 21 odst. 3, podle toho, co nastane dříve;
- c) záruka je zajištěna prostřednictvím dohody o finančním zajištění, jak je definována v čl. 2 odst. 1 písm. a) směrnice 2002/47/ES, alespoň na 50 procent její částky;
- d) záruka a dohoda o finančním zajištění se řídí právními předpisy členského státu, ve kterém je dceřiný podnik usazen, nestanoví-li výbor jinak;
- e) zajištění záruky splňuje požadavky článku 197 nařízení (EU) č. 575/2013 a je po přiměřeném konzervativním snížení hodnoty dostatečné k plnému pokrytí zaručené částky;
- f) zajištění záruky je nezatížené a zejména se nepoužívá k zajištění žádné jiné záruky;
- g) zajištění má skutečnou splatnost, která splňuje stejnou podmínku splatnosti, jaká je uvedena v čl. 72c odst. 1 nařízení (EU) č. 575/2013, a
- h) neexistují žádné právní, regulační ani provozní překážky pro převod zajištění ze subjektu v režimu řešení krize na příslušný dceřiný podnik, včetně situací, kdy je vůči subjektu v režimu řešení krize přijato opatření k řešení krize.

Článek 12i

Zrušení minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky pro subjekty, které samy nejsou subjekty v režimu řešení krize

Výbor může zcela zrušit uplatňování článku 12h na dceřiný podnik subjektu v režimu řešení krize usazený v zúčastněném členském státě, pokud:

- a) jak dceřiný podnik, tak subjekt v režimu řešení krize jsou usazeny ve stejném zúčastněném členském státě;
- b) subjekt v režimu řešení krize splňuje požadavek uvedený v článku 12g;
- c) neexistuje žádná stávající ani předpokládaná věcná, praktická nebo právní překážka okamžitého převodu kapitálu nebo vyplacení závazků subjektem v režimu řešení krize dceřinému podniku, pro který platí skutečnosti uvedené v čl. 21 odst. 3, zejména pokud je vůči subjektu v režimu řešení krize přijato opatření k řešení krize.

*Článek 12g
Porušení požadavku*

1. Jakékoliv porušení minimálního požadavku na kapitál a způsobilé závazky ze strany subjektu řeší výbor a další příslušné orgány pomocí minimálně jednoho z těchto prostředků:
 - a) pravomoci řešit nebo odstraňovat překážky způsobilosti k řešení krize v souladu s článkem 10;
 - b) opatření uvedených v článku 104 směrnice 2013/36/ES;
 - c) opatření včasného zásahu podle článku 13;
 - d) správních sankcí a jiných správních opatření v souladu s článkem 110 a s článkem 111 směrnice 2014/59/EU.
2. Výbor, orgány příslušné k řešení krize a příslušné orgány zúčastněných členských států vzájemně konzultují své postupy při výkonu svých příslušných pravomocí uvedených v odst. 1 písm. a) a d).“
6. Článek 16 se mění takto:
 - a) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Výbor přijme opatření k řešení krize ve vztahu k mateřskému podniku uvedenému v čl. 2 písm. b), pokud jsou splněny podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1“;
 - b) odstavec 3 se nahrazuje tímto:

„3. Bez ohledu na skutečnost, že mateřský podnik nesplňuje podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1, může výbor rozhodnout o opatření k řešení krize ve vztahu k tomuto mateřskému podniku, pokud je subjektem v režimu řešení krize a jeden nebo více jeho dceřiných podniků, které jsou institucemi, a nikoli subjekty v režimu řešení krize, splňují podmínky stanovené v čl. 18 odst. 1 a jejich aktiva a závazky jsou takové, že jejich selhání ohrožuje instituci nebo skupinu jako celek, a opatření k řešení krize ve vztahu k tomuto mateřskému podniku je nezbytné pro řešení krize těchto dceřiných podniků, které jsou institucemi, nebo pro řešení krize skupiny jako celku.“
7. V čl. 18 odst. 1 písm. b) se slovní spojení „příslušné kapitálové nástroje“ nahrazuje slovním spojením „příslušné kapitálové nástroje a způsobilé závazky“.
8. V čl. 20 odst. 5 se písmeno c) nahrazuje tímto:

„c) je-li vykonána pravomoc k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků podle čl. 21 odst. 7, poskytnout informace k

rozhodnutí o rozsahu zrušení nebo naředění nástrojů účasti a rozsahu odpisu nebo konverze příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků;“.

9. Článek 21 se mění takto:

a) Název se nahrazuje tímto:

„Odpis a konverze kapitálových nástrojů a způsobilých závazků“.

b) V první větě odstavce 1 se slovní spojení „příslušné kapitálové nástroje“ nahrazuje slovním spojením „příslušné kapitálové nástroje a způsobilé závazky“.

c) V odst. 1 písm. b) se slovní spojení „kapitálové nástroje“ nahrazuje slovním spojením „kapitálové nástroje a způsobilé závazky“.

d) V odst. 3 písm. b) se slovní spojení „kapitálové nástroje“ nahrazuje slovním spojením „kapitálové nástroje a způsobilé závazky“.

e) V odst. 8 druhém pododstavci se slovní spojení „kapitálové nástroje“ nahrazuje slovním spojením „kapitálové nástroje a způsobilé závazky“.

f) Odstavec 7 se nahrazuje tímto:

„7. Jsou-li splněny jedna nebo více podmínek uvedených v odstavci 1 tohoto článku, určí výbor jednající v rámci postupu podle článku 18, zda mají být pravomoci k odpisu nebo konverzi příslušných kapitálových nástrojů a způsobilých závazků vykonány samostatně nebo postupem podle článku 18 společně s opatřeními k řešení krize.

Pravomoc k odpisu nebo konverzi způsobilých závazků může být vykonána nezávisle na opatření k řešení krize pouze ve vztahu ke způsobilým závazkům, které splňují podmínky uvedené v čl. 12 odst. 3 písm. a), s výjimkou podmínek týkajících se zbývajících splatnosti závazků.“

(a) V odstavci 10 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„d) jistina způsobilých závazků uvedená v odstavci 7 se odepíše nebo konvertuje na nástroje kmenového kapitálu tier 1 nebo obojí, a to v rozsahu požadovaném pro dosažení účelu řešení krize uvedeného v článku 14 nebo až do plné výše příslušných způsobilých závazků, podle toho, která hodnota je nižší.“

Článek 6

Vstup v platnost

1. Toto pozměňující nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.
2. Toto nařízení se použije do 18 měsíců od jeho vstupu v platnost.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Ve Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda / předsedkyně*

*Za Radu
předseda / předsedkyně*